

“La nostra fortalesa és prestada”

No em siguis fluix, tou. —Ja és hora que rebutgis aquesta estranya compassió que sents per tu mateix. (Camí, 193)

18 de novembre

Abans parlàvem de lluita. Però la lluita demana entrenament, una alimentació adequada, una medecina urgent en cas de malaltia, de contusions, de ferides. Els Sagraments, medecina principal de l'Església, no són superflus: quan són abandonats voluntàriament, no és

possible de fer un pas en el
seguiment de Jesucrist: els
necessitem com la respiració, com la
circulació de la sang, com la llum,
per a estimar en qualsevol instant
allò que el Senyor vol de nosaltres.

L'ascètica del cristià demana
fortalesa i en troba en el Creador.
Nosaltres som la fosca i Ell és la
claríssima resplendor; som la
malaltia, i Ell és salut robusta;
nosaltres som l'escassetat, i Ell la
infinita riquesa; som la feblesa, i Ell
ens sustenta: *quia tu es, Deus,*
fortitudo meas, perquè sempre sou,
oh Déu meu, la nostra fortalesa. No
hi ha res en aquesta terra que sigui
capaç d'oposar-se al broll impacient
de la Sang redemptora de Crist. Però
la petitesa humana pot entelar els
ulls, de manera que no s'adonin de la
grandesa divina. D'aquí ve la
responsabilitat de tots els fidels, i
especialment dels que tenen l'ofici de
dirigir —de servir— espiritualment

el Poble de Déu, de no estroncar les fonts de la gràcia, de no avergonyir-se de la Creu de Crist. (És Crist que passa, 80)

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/dailytext/la-
nostra-fortalesa-es-prestada/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/dailytext/la-nostra-fortalesa-es-prestada/)
(07/08/2025)